

Úvodní večer, Na Květnici, 9. dubna 2015:

Mgr. Joel Ruml, synodní senior československé církve evangelické

Vážení hosté z domova, ciziny, ekumenických společenství, vážení přítomní z mimocírkevních institucí,

dovolte, abychom vás přivítali a pozdravili jménem ČCE, která se ujala organizace této konference. To, že nás svolal konec života Jana Husa, to všichni víme a nesčetněkrát se tato skutečnost objeví v příspěvcích a rozhovorech. Dotkneme se jeho doby, jeho odkazu i toho, jak se s tím vyrovnáváme v různých končinách dnes.

S Mistrem Janem Husem nás nevážou žádná pouta, kromě všech zprostředkovaných, různě přizpůsobených, vazeb. Svůj vztah k Husovi si vlastně od jeho smrti tvořil každý zvlášť, nejen jednotlivec, ale i režim. Někteří z vás přijíždějí s námi sdílet toto výročí a tak dovolte, aby zaznělo, jak byl přítomen Hus v našich životech.

Je třeba říci, že se už dnes neděje něco takového, aby si mladý člověk řekl, že by chtěl být jako Hus. Vzory a hrdinové už tolik netáhnou. Nepřitahuje ani Vinnetou, nebo Old Shatterhand, nikdo nechce být jako Havel, nechce být Palachem, Patočkou či Krylem.

Kromě toho, že to je jinak než za našeho mládí, lze v tom vidět i něco dobového. Je v tom důležité sdělení pro všechny, kdo se nevzdávají naděje na lepší a bezpečnější budoucnost světa. Vůči lepší budoucnosti světa totiž vládne skepse. Ta má původ v silných niterných pochybnostech o smyslu snažení pro dobro. Čím je taková skepse rozsáhlejší, tím je kratší perspektiva a výhled. Nelze přehlédnout vliv absence transcendence a eschatologie, která krátí výhled kupředu a oslabuje vědomí smyslu svého snažení.

Při setkání s velkými postavami, mezi kterými výrazně ční Hus, však nelze zůstat pod vlivem současné skepse. Stále totiž žijeme z důsledků mnoha dobrých kroků a rozhodnutí našich předků. Aby bylo možno budoucnost vyhlížet s nadějí, nelze nevidět jejich odkaz. Je třeba těch, kdo opustí realismus svých odhadů, a znovu se chopí úsilí oživit principy jednání a rozhodování významných postav našich dějin.

Je zajímavé, že Ježíš, první a poslední autorita Husova života, neřikal učedníkům, aby jej kopírovali, ale aby se učili od něho. Tomu rozumím tak, že mu šlo o to, aby následníci vstupovali do souvislosti jeho myšlení a tím sami sebe formovali a nechali dál žít to, co bylo nosné.

Tato konference, se všemi poznatky a poznámkami ze zahraničních zkušeností, hodlá pomoci přiblížit tuto osobnost z několika přístupů. Pochopitelně, že se nikdy už nedobereme samého jádra Husovy bytosti. Díky tomu, že se zachovalo množství písemných pramenů, může být Hus podnětným impulsem většímu zástupu fandů pro Pravdu a naději. Proto budu rád, když se podaří co nejvíce rozšířit zde pronesené příspěvky, aby dále informovaly a formovaly ty, kdo se mezi nás nedostali.

Dovolte, abychom vám vyřídili pozdrav od řady členů církve, a také z Evangelické církve v Bavorsku, která nemohla vyslat své zástupce. Ta pojala svou přítomnost symbolicky, svým darem pokryla část nákladů spojených s pořádáním této konference. Za což jménem nás, organizátorů, velice děkujeme.

Prohlašujeme tuto konferenci za zahájenou a přejeme vám pěkný pobyt v Praze, prospěšný čas při konferenci a přínosné chvíle společných zážitků a rozhovorů.